

חיל-רגלים נוסח 1965

הכוחות הצבאיים של מחר יהיו, אפוא, מורכבים בראש וראשונה מחיל-הרגלים, והלו יהיה בשלמותו חיל-רגלים מוטס. ידרש מהם כי יהיו מסוגלים לטוס ישירות מהבסיס שבארצם — במהירות של כ-1000 ק"מ לשעה ולנחות בדיוק על כיכרות-השיגור של האויב, או בסמוך מאד להללו. ושוב: ככל שימהרו להגיע לידי מגע ישיר באויב, כן יהיו בטוחים יותר. לא יהיו באורח מלחמה שכזה זמני ביניים, ואף לא 'עורקי תחבורה על פני הקרקע. כ„אדמת ההפקר“ ישמש עתה לא השטח שבין שני כוחות יריבים הערוכים זה מול זה — כי אם רוב רובו של שאר כדור הארץ; בעצם יהיה זה אותו מקום אשר אין האויב נמצא בו ואשר אתה בעצמך אינך חונה בו.

ארגונו של חיל-הרגלים

מבצע-רגלים נגד נקודת בצרון שכזו — מבצע שיתבסס על נתינתה מהאוויר, ועל הסתערות-מקרוב — מחייב דיוק רב בבחירת הזמנים ותאומם וב„עבודת הצות“. באורח מלחמה כזו, שהוא מהיר תנועה ומהיר התרחשות ביותר, הרי הפיקוד והפיקוח על המתהווה קשים עד מאד, בשל עצם אותן הסגולות של כושר-התחבאות ורזיונות המעשה, שהן העושות את חיל-הרגלים לאמצעי הטוב ביותר בשביל הסתערות מקרוב. אדם, שהצלחת להעלים עצמו מפני האויב — כמעט תמיד הוא נעלם מפניו מפקדו הוא. כל שמהיר יותר הנו הקצב של התקדמות הרגלים, כן תגדל גם הסכנה של איבוד השליטה והפיקוח עליהם, ושל תוהו ובוהו העלולים לבוא בעקבות זה. לעומת קשיים אלה, הרי הפיקוח על תנועותיהם של אניות, או מטוסים, או טנקים ידמה למשחק ילדים ממש.

ארגונו של חיל-הרגלים, כפי שהוא קיים עתה, אינו מתאים ביותר בשביל אורח מלחמה שכזה, המבוסס על העלמה ועל תנועה מהירה; יחידת משנה המהנה עתה את הבסיס לארגון זה, הגנה המחלקה של כשלושים איש בפיקודו של קצין, המאורגנת בשלוש כיתות. אחד הדברים שלמדנו ממלחמת העולם השנייה, הוא כי קבוצה בת שלושים איש איננה יכולה לפעול כגוף קיבוצי אשר ינצח עליו ניצוח של ממש, באמצעות קולו, איש אחד. קצין מחלקת, משנפתחה עליו אש כבדה והוא נאלץ לתפוס מחסה מאחרי מספר אנבים או קיר

יתכן מאד כי בתקופה הצפויה של מלחמות „אטומיות“ וכלי משחית אחרים ארוכי טוח הפועלים לפי עקרונות חדשים — יהיה תפקידו של חיל-הרגלים לשתק ולעקור את בסיסי האויב העיקריים שנועדו להפצצות אטומיות ולשיגור קלעים-מנוהלים ורחוקי טוח.

יכולת ההרס הצפונה באפשרויות ההפצצה האטומית ע"י קלעים בעלי הנעה עצמית, ומכוונים מרחוק, נראה כי תהיה כה גדולה עד שתמנע בעד כל אפשרות של מסע התקדמות, התקרבות אל האויב ע"י מבני-צבא ממונעים גדולים, מעין מסעות אלו אשר אליהן היו רגילים בעבר.

באותו נוסח מלחמה צפוי אשר נכנה אותו פעם „אטומי“, אם כי הוא יכלול גם שימוש באמצעי קרב חדשים אחרים ורבים, מן ההכרח כי ינצרו מצבים שבהם, כל שהנך קרוב לאויב כן רב יותר בטחונך — כי אז לא יוכל להשתמש בכלי זינו האטומיים רחבי-ההיקף. בשנות הששים של המאה העשרים יהיה כנראה הכלל: „הגיע מיד אל מגע ישיר עם האויב — או שתאבד“ — כלל צבאי נכון וקולע; והאורח היחיד בו ניתן יהיה להשיג את מהירות הפעולה ואת הפתעת האויב — יהיה אז לשגר גייסות ישר אל „סף ביתו“ של היריב — דבר אשר יצטרך להעשות בדרך האויר.

אין ספק כי המקומות והשטחים אשר אותם יארגן האויב לשיגור קלעי מרחק אטומיים יהיו מרכזו של איזור מוגן אשר יבוצר ביצור חזק. „ככרות-שיגור“ אלו יהיו מחוסנים בפני הפצצה נגד-אטומית ע"י כך שיערכו אותם במקלטים תת-קרקעיים עמוקים ונרחבים. עמדות מוגנות אלו ניתן יהיה לכבוש רק בכוחו של חיל-הרגלים אשר יפעל בתוך השטח עצמו. טנקים ורכב שריון אחר — אין ביכולתם להתגבר על מכשולים טבעיים ומלאכותיים מאותו סוג אשר יהיה צפוי במערכת הגנה מעין זו; אין הם יכולים לחדור לתוך ביצורים תת-קרקעיים; ממדיהם, הניתנים לפגיעה של התפוצצות הידף אטומיים, גדולים מדי בשביל שיכלו לסגל עצמם לתחמיק ולהמנעו מפני השפעתם של אלה; ומשקלם הנפחם היו מצריכים צי אוירי גדול מדי בשביל לטלטלם עד למקום הנדרש.

שלושת פקודי המשנה — אי אפשר שתהיה לה הצדקה שכונו במלחמות הצפויות. מלחמותיו של חיל-רגלים מוטס.

הבטליון ימנה אוי ארבע פלוגות — ומספר זה, שוב, נקבע על יסוד הצורך בקימוץ בשלבי הפיקוח והשליטה, ככל שמרשים זאת תחומי יכולתו של המוח לטפל באופן תכליתי באותו נופח של פרטים הכרוך במספר כזה של פקידי משנה. עם זאת, אותה „פלוגה מטה“ של בטליון שהיא קיימת עתה, בעלת ממדים ועומס־תפקידים מופרזים במקצת, עם תובלת־המנוע שלה, יחדת האיתות ונשק מסייע כבד אשר לה — יש לשער כי כמעט ותעבור מן העולם.

הבריגדה, בת שלושת הבטליונים, תהיה או ארגון־היסוד של הצבא. בצורת המלחמה הצפויה הזאת, רבת המהירות ומכוונת להסתערויות־מקרוב, יהיה הקצב נמרץ מדי, והזמן מוגבל מדי, מכדי לאפשר מידה רבה של ריכוז, בדומה לנהוג בארגון הדיביזיוני הקיים עתה של כוחות צבא. במקום

לבנים — תמיד היה מוצא כי אין ביכולתו לראות אלא שנים שלושה אנשים אחרים ממחלקתו, אשר תפסו, בדומה לו, מחסה בשכנותו הבלתי אמצעית. בעזרת צעקה יתכן והיה ביכולתו גם להגיע לידי כך כי עוד ארבע או חמישה אנשים ישמעהו. לאחר עוד שתיים או שלוש זניקות קדימה ממקום מחסה אחד למשנהו, היה מפקד המחלקה מגלה כי אבדו לו רוב אנשיו, וכי שוב אינו מפקד אלא, בערך על כיתה אחת.

המחלקה בת שלושים האיש, בתורת יחידת המשנה הבסיסית בארגון הרגלים, הנה גדולה מדי, כבדת־תנועה וקשת־ניהול מדי, בשביל התנאים הטקטיים שבהווה ובעתיד.

הגוף הקיבוצי הגדול ביותר של חיילים, שניתן יהיה לכונו ולפקח עליו כיוון ופיקוח אישיים, בתנאי העלמה והתנועה המהירה, לא יעלה על מנין אנשים בערך. ואולם, בה בשעה עצמה שהמחלקה בת שלושה הכיתות הנה — כפי שכבר ראינו — גדולה מכדי שמפקד המחלקה יוכל לנהלה ולשלוט עליה אישית.

טרם קרה הדבר כי צבא יסבול תכוסה במלחמה בשל כך שהפריז בראיה מראש של טכניקת מלחמה מחדשת ומתקדמת; אולם ההיסטוריה, וביחוד ההיסטוריה של התקופה האחרונה, זרועה זכרונות של אפונות ותכוסות אשר שורשם היה נעוץ בראיה בלתי מספקת מראש, בהוסר תכונה לקראת תנאי מלחמה אשר ישלטו בשעה שתערך בפועל אותה מלחמה צפויה.

זה יהיה ההכרח לרכז את אותם סוגי החיל המסייעים (במידה שהתקיימו כאלה) אשר יצטרכו להם גם במלחמת העתיד, בתוך מסגרת ארגונית של הבריגדות, בשביל לאפשר את הקצאתם המהירה למקום הנחוצ, משירדש הדבר.

הדיביזיה של העתיד תפסיד את תפקידה הנוכחי בתורת גוף הצבא האופרטיבי היסודי, אולם היא תוסיף להתקיים כשלב חיוני בפיקוד. מפקדה דיביזיונית תנצח אז על שש בריגדות. המספר הנוכחי של שלוש יהא קטן מדי בתנאים החדשים שיתהוו, מכדי שהוא יצדיק את הקמתו של ארגון מיוחד לשליטה וניצוח טקטיים עליו. בהווה ובעבר היה אותו מספר — שלוש בריגדות — המכסימום אשר היה בידי מפקד דיביזיה לטפל בו, בשל הבעיות המנהלתיות של אספקה ותובלה, אשר הן, בעצם, שהיו עיקר דאגותיו. הדיביזיה העתידה בת שש הבריגדות, שתהיה חפשית מכל הסבכים וההגבלות שבעורקי התחבורה שעל פני הקרקע, בבסיסים שמאחורי העורקים, ובנקודות האספקה שלאורכם —

הרי היא גם קטנה מדי מלאפשר את קיומו של מעין „מטה מחלקה“ מיוחד, בפיקודו של קצין, אשר הוא שיקיים שליטה ופיקוח בלתי ישירים באמצעות אלחוט־דיבור, ממרחק־מהכיתות. ניתן איפוא לצפות, לקראת מלחמת המחר, כי יתהוו ארגון של מחלקה בת שש כיתות, כל אחת בת עשרה חברים בפיקודו של סמל אשר תכוונה באמצעות אלחוט־דיבור ע"י קצין מפקד מחלקה ומטהו. תהיה זאת, איפוא, „מלחמתם של מפקדי הכיתות“, כשהסמל הוא שיהיה „מנהיגם בקרב“ ממש של אנשיו, והקצין יפעל כמפקח וכמרכז.

ארבע מחלקות כאלה, שתמנינה כמאתיים וחמיי שים איש תהווה פלוגה. בדרך כלל הרי מספרם של פקודי המשנה שבתוך פיקוד מסוים צריך להקבע במידה מכרעת ע"י כך, מהו המספר המכסימלי של פקודי משנה כאלה אשר המפקד יוכל לטפל ולשלוט בו, בשים לב לקצב התנועה, לנופח ההודעות והדרישים המגיעים דרך גלי האויר, והוריות בה יש לקבל החלטות טקטיות. הדבקות שבעבר בעקרון

יש לחשוב כי תהיה הרבה יותר נוחה לניצוח עליה ולהפעלה מאשר אותה דוגמה נושנה.

אשר לַמְטָה הדיביזיה, הרי מספר אנשיו יהיה מועט יחסית ויהיה בו משום דמיון ל"מטה-הדיביזיה" של עכשיו. מטסה זה יהיה את השלב העליון של פיקוד אשר נלווה אל הכוחות כבר בתוך שלבי הראשית של מבצע הכרוך בנחיתה-מהאוויר; ויש להניח כי אף פעם לא ימצא במרחק רב יותר מאשר כמה מאות מטרים בלבד מהגייסות הפועלים העיקריים שבפיקודו.

החייל הפרט

שתי הסגולות החשובות ביותר אשר תדרשנה מאיש-הרגלים של 1965 (נוסף על אותה תכונה חיונית צבאית, אשר ימיה כימי העולם — אומץ הלב) תהיינה: זריזות-המעשה, יותר מאשר כושר הסבילות; והיכולת ללחום בקבוצות מבודדות קטנות, מבלי אותו עידוד פסיכולוגי הניתן ע"י מספר רב של חברים לנשק הנמצאים בתוך תחום ראייתך. יש לשער בבטחה כי ככרות-השיגור האטומיים האויריים תהיינה מוקפות עמדות מבוזרות חזקות, ערוכות לעומק ניכר — וכי אלו עצמן, שוב, תהיינה מכותרות ע"י הגורה של מכשולים לרוב, כאשר ניתן למצוא בטבע או להקים בידי האדם: תיל דוקרני, מים, עמדות בטון לכלי זין, שדות מוקשים, צוקים, מעברים תת קרקעיים ענפים — כל אלה הם רק אחדים מאותם הקשיים והמכשולים בהם עלול להתקל התוקף, אמנם, אפשר לטוס אפילו מעל לשדה המוקשים הגרוע והמסוכן ביותר, וניתן לנחות, נחיתת פגע" על גביו של, אפילו, המבצר הכצור ביותר. אולם מלאכה מעין זאת מצריכה מהירות-ביצוע רבה וחריזת המעשה; ואלו כושר ההתמדה במסע-הליכה ממושך — כנראה שלא יידרש כאן.

בשביל איש הרגלים של 1965 יהיה רכב-האוויר דבר שבהרגל יום-יומי ממש כאשר מכונת המשא הנה בשבול חברו שבימנו אלה. המשקל אשר ישא על גבו יהיה קל בהרבה מזה של עכשיו, וצידו ולבושו יכילו את כל-האמצאות אשר יש ביכולת המדע להעמיד לרשותו.

לראשו הוא יחבוש קסדה, בעלת מצחת פנים מתרוממת, וקסדה זו תמלא תפקידים הרבה. היא תשמש מגן בפני קלעים רגילים ורסיסים, בפני ההדף של התפוצצות ובפני הפגיעות הצרבניות המיוחדות של התפוצצות אטומית. כן היא תגן על ראשו בפני אותם שרידים-רדיו-אקטיביים אשר ההתפוררות הכרוכה בהתפוצצות אטומית גורמת

בעקבותיה. בשעת הצורך אפשר יהיה לסגל אותה קסדה להיותה אטומה-בפני-אוויר ואטומה-בפני-מים. כשהיא מחוברת וחמומה באופן מהודק אל הצוארון של הכסות העליונה אשר מעל לבגדיו — וגליל קטן של חמצן, הנישא בתרמיל הגב, מורים דרך צינור גומי חמצן לתוכה, באופן שאפשר יהיה להשתמש בה בתור "מסכת גובה", לנשימה במרומים, באם תדרש גישה אל המטרה בדרך של טיסה בגובה רב במיוחד; וכן ניתן יהיה להשתמש באותה קסדה עצמה, כבמסכת-שחיה מתחת לפני המים — בשביל אותם תכסיסים מיוחדים אשר פותחו ע"י "אנשי הצרפדע" החבלנים במלחמת העולם השנייה. כי מעתה יחדלו המים מלשמש מכשול בפני חיל רגלים — ולא זו בלבד אלא שיהיה בהם כדי לספק לו חוספת-של-מחסה.

אזנו וקולו של אדם, כשלעצמם הנם אמצעי-קשר בלתי מספיקים לחלוטין בתוך מלחמה המתבססת על העלמה, ועל מהירות רבה של תנועה, ואשר הנה רעשנית ביותר. מכשיר אלחוט קטן, שמשקלו ליטרה או שתיים (בין חצי קילוגרם לקילוגרם) המשמש לטנחים של מאתים עד שלש מאות מטר — אין כל סיבה לחשוב שלא יהיה בידי הטכניקה ליצרו. טנחים כאלה יספיקו בהחלט בשביל שיחות הדדיות שבין מפקד כיתה לחייל הטוראי; וע"י כך יסולקו

רוב הקשיים שבשליטה הטקטית על החייל הפרט בשדה הקרב. כי זאת לזכור, תמיד, ויש להדגישו כל הדגשה אפשרית: העובדה כי אין מפקד הכיתה רואה את אנשיו — ולא המרחק שבינו לבינם — היא העושה לבלתי אפשרי כמעט את השליטה עליהם באמצעות קולה. שעה שהם נמצאים תחת אש קשה של האויב.

אלחוט-הדיבור יאפשר לו למפקד הכיתה לדבר עם אנשיו מבלי הרמת ראש או הרמת קול. יהיה ביכולת האנשים לומר למפקדם היכן הם; וביכולתו יהיה לתכנן באופן מפורט את הצעד הבא שעליו לנקוט, לתת פקודות מפורטות ומדויקות.

בשביל אלה יספיק השימוש באזניה אחת מהאזניות שבקסדה ("אזנית-האלחוט"). ואלו האזניה השניה תוכל לשמש כ"אזנית-השמע", אשר כל תפקידה יהיה להגביר את הצלילים, הקולות והרחשים הרגילים, להבחנת-יתר בהם ע"י נושא-הקסדה; וע"י כך היא תשמש תכלית כפולה. ראשית, תהא תחליף לקשר הדדי, במקרה של תקלה בקשר-האלחוט, ושנית, בשביל גלוי הרחש של תנועות אויב. שימוש שני זה של "אזנית-השמע" יהיה בעל חשיבות מיוחדת במצבי קרב-מקרוב.

בתור השערה לקראת העתיד אשר הבסיס בשביר לה הנו עדין פחות מוצק, ניתן לקוות כי "מצחת המגן" שבקסדה תוכל לספק לנושאה גם כושר "ראיית לילה" — ואפילו מטרים לא רבים היו מספיקים, ועתורים הרבה. הלילה — הוא הגדול שבכל המעצורים לתנועתם של הרגלים. אותו צד אשר יהא הראשון שישלל ויכניס לשימוש אמצעי-עוזר מעין זה ילחם אנו, בעצם, כמי שולחם באנשים עורים*.

בתוך תרמיל הגב שלו ישא החייל: את מכשיר האלחוט קל המשקל וגליל-חמצן קטן מאד; מעיל-יריעה קל אשר בראש וראשונה ישמש כשמיכה; מנת מזון מטפוס של מנות שדה*. הכסות העליונה, שמעל לשאר בגדיו, תהיה עשויה בד אשר סיפלו בו טיפול חימי מיוחד, בשביל להבטיח את הגוף בפני השפעות רדיו-אקטיביות.

לא קל בשעה הנוכחית, לראות מראש עד כמה יספיק המחקר האטומי עד 1965, להתבטא גם בחידושים בשטח הנשק הקל של הרגלים. התכונה האופינית

העיקרית של ההתפתחות האטומית, המופעלת כנשק, היא קלות משקלו היחסית של הקלע, לעומת איזור הפגיעה שמסביב לו. והנה שעה שמשתמשים בקלעים אטומיים באמצעות מטוסים נושאי פצצות, או באמצעות "קלעים מנוהלים", או צורות שונות של ארטילריה — הרי אין כל בעיות מורכבות בענין מבנה הקלע האטומי, כי בתנאים כאלה מצוי חלל מספיק בשפע להכנסת המנגנונים העדינים והמסובכים, וניתן איפוא להשתמש שימוש מלא ביתרונה של אותה, "תכונה אופינית עיקרית", ואולם, משרוצים להגיע לבנית דוגמה זעזעורית של קלע אטומי, בגודל מעין זה של כדור-הרגלים הקטן, הרי זה ענין שונה תכלית שנוי וברורים מאליהם הקשיים הגדולים שבדבר. יתר על כן, מבצעים מוט-סיים, המסתיימים בהסתערות-מקרוב, אשר בה שואף הרגלי החדיש להגיע לידי מגע מהודק עם האויב — אינם מצריכים כלל את הרחבת איזור-הפגיעה של כלי הנשק אשר לרגלים. אדרבה, בפעולות כאלו יוסיפו להיות הכרחיים כלי נשק בעלי איזור פגיעה מוגבל, אשר ניתן להשתמש בהם מבלי לסכן את המשתמש עצמו; ונראים הדברים שהכודר המוצק הרגיל ורימון היד יוסיפו לשמש כתחמושתו של איש הרגלים גם ב-1965.

הסמל

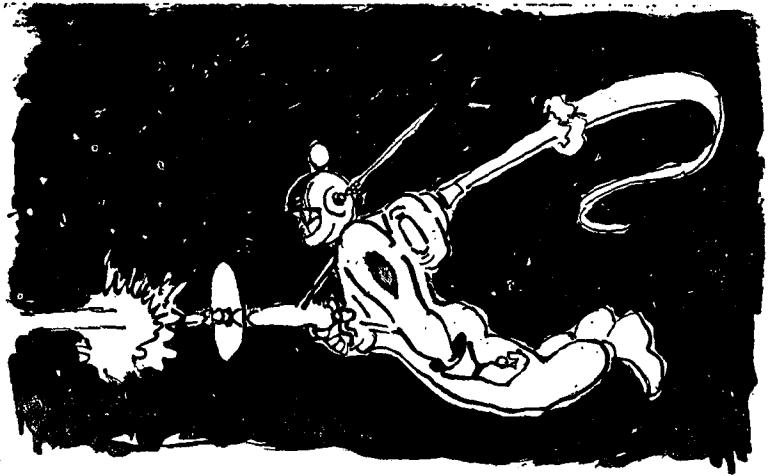
בהיות והכיתה תשמש, מבחינה טקטית, יחידת המשנה הבסיסית — הרי שהמלחמה ה"אטומית" של העתיד תהיה במידה רבה מאד מלחמתם של מפקדי-כיתות.

המגמה שנתגלתה בקרבות היבשה כבר במלחמת העולם השניה העלתה תמונה של קרב רגלים אשר בו מופיעים לא כל כך בטליונים או בריגדות של אנשים הנמצאים בתחום ראייה המשותף לכולם בשעה שהם לוחמים — כי אם סדרות של "מלחמות-בתוך-מלחמות", כשקבוצות קטנות של אנשים לוחמים, בתגרות מבודדות, מחוץ לתחום ראייתם של קבוצות דומות אחרות. הצד הזה שבטקטיקת הרגלים יבלוט עוד יותר בשנת 1965. תנאים כאלה יתבעו יכולת ליזמה, ניכרת מאד ולעצמאות בפעולות מצד המפקדים הנמוכים יותר, העומדים בראש קבוצות קטנות.

בעבר היו בוחרים את המועמדים לסמלות בזכותן של תכונות אשר נדרשו בשביל תנאי מלחמות בנוסח המאה ה-19, אשר ציינו אותן עצמת האש הקטנה והערך העלמה. גם מפקד הכיתה החדש,

* אפשריות מעין אלו נסתמנו כבר כשלהי מלחמת העולם השניה, עם הבנת המכשירים השונים המשתמשים בקרנים, אולטרא-אדומות* — המער. * הפיסות-מוזון ליום אחד הניתנות לחייל בכבא ארה"ב, ומכילות ארוחת בוקר, צהרים וערב.

היחידים לכל הענינים השני כים למסגרת הפיקוד שלהם. לדר כזה יבטל הרבה מאי הבהירות וחוסר ההחלטה הנובעים ממצבים של „שני אדונים לענין אחד“ — ועל ידי כך תינתן לקצינים שב- בטליון האפשרות לשלוט שליטה מלאה ומדויקת הר- בה יותר על החייל הנתן לפיקודם.

„מבצרי הבסיס“

העקרון, אשר לפיו „תמיד יש לפעול מבסיס מובטח“ — אי אפשר להזניחו אף לגבי חיילי-הרג- לים של תור מלחמות „אטומיות“. הבסיס שלהם אשר בארצם-הם יהיה ערוך, בראש וראשונה, כמתקן המובטח בפני קלעים אטומיים, והנמצא עמוק מתחת לפני הקרקע. מטוסי-הם יועלו אל פני הקרקע, לצורך ההמראה, באופן שיהיה דומה מאד לסיפורים הקיימים באניות נושאות-מטוסים, בשביל להעלות את המטר- סים אל סיפון ההמראה. כן יתבסס תכנונם של בסיסים אלה על הצורך להתגונן בפני כוחות מוטסים פולשים, אשר ינחתו על גבי הבסיס עצמו או בסמוך לו.

במבצרי בסיס כאלה ירכזו למפרע מזון, מים ותחמושת לחדשים מספר; ואם כי תעודתם הראשון- נית היא לשמש בסיס בשביל מבצעים תוקפניים, הרי הסך הכל שלהם יהיה גם מעין רשת של נקודות בצורות שישמשו אף תכנית הגנתית גרידא. משתת- חיל הפצצה אטומית רצינית, הרי נגור הדבר כי יחדלו להיות ברי-שימוש כל דרכי התחבורה שעל פני הקרקע. מבצרי הבסיס, הפוזרים על פני רחבי הארץ ישמשו כמעין „נאות מדבר“ של בטחון בתוך שטחי ההפקר של חורבן ושמוזן. מובן מאליו הדבר, כי הם ישמשו מחסני-ההספקה בשביל הספקת האויר לגייסות הפועלים בארץ האויב; וקיצור של דבר, הם אשר יהיו לחיילי-הרגלי ביתו, מקום מקלטו, מוסכו ואוצר-מזונו כאחד.

המסקנות

מלחמת הבורים בדרום אפריקה, בראשית המאה העשרים, היתה מלחמתו של פֶּרֶשׁ; מלחמת העולם הראשונה היתה במידה הגדולה מלחמתו של תותחן;

בעל תפקידי הפיקוד העצמאיים בשדה הקרב, יוסיף להיות זקוק לסגולות תקיפות-הרוח, ואף הוא יצטרך להיות מופת אישי של אומץ לב לאנשיו. אולם, מעל לכל, יהיה עליו להיות מוכשר לקבלה מהירה של החלטות.

פיקוד על כיתות יצריך חריצות רבה בקריאת מפות ואת היכולת לערוך „הערכות מצב“ צבאיות בהיקף מצומצם. ניתן לראות מזה כי מידה הגונה מאותה אחריות הנופלת כיום על מפקד מחלקה תרבו על מפקד הכיתה של העתיד.

הנובע מזה הוא כי דרגת הסמל תחייב בעתיד תוספת ניכרת מאד של סמכות ומעמד לנושאה.

הקצין

הקצין הנמוך של חיל הרגלים העתיד יהיה בעיקרו של דבר, מפקח — ולא „מנהיג“ שהוא מובנה הישיר של המלה. ככלי מלאכתו ישמשו המיקרופון והמפה; ופרט למצבי חידום מיוחדים הוא לא יטול בעצמו חלק בקרב בתורת מפעילם של כלי זין. יבחרו בו בזכות יתרון מוחו וידעתו הצבאית המעמיקה יותר — יותר מאשר בשל כושרו להגבות מהירות ורוחו הנרעזת.

ושוב יש להדגיש כי מעל לשלב מסוים כסולם הפיקוד אי אפשר לגייסות להיות בלא שליטה ופיקוח מתמידים עליהם מבלי שיפסידו את ליכודם. השלב הזה יהיה שלב המפקד על מחלקה (בת שש הכיתות). — ועל ידי כך מתגלה כי התחום המפריד בין דרגות קצינות לדרגות סמלות מבטא גם את ההבדל שבין התפקידים של מי שאינו משתתף בקרב עצמו לזה המשתתף בפועל בקרב. מפקדי הפלוגות והמחלקות יהיו ברי-הסמכות

חייל אשר יהיה מצויד, ללא קמצנות, בכל אשר המדע
 החדש מסוגל להמציא ולהעמיד לרשותו.
 הקלע האטומי והמטוס מהיר-הטיסה אינם בגדר
 דברים המצופים לעתיד, כי אם עובדות הקיימות
 ביומנו זה. טרם קרה הדבר כי צבא יסבול תבוסה
 במלחמה בשל כך שהפריז בראיה מראש של טכניקה
 מלחמה מחדשת ומתקדמת; אולם ההיסטוריה,
 ובייחוד ההיסטוריה של התקופה האחרונה, זרועה
 וזכרונות של אסונות ותבוסות אשר שורשם היה
 נעוץ בראיה בלתי מספיקה מראש, בחוסר תכונה
 לקראת תנאי מלחמה אשר ישלטו בשעה שתערך
 בפועל אותה מלחמה צפויה.

זמלחמת העולם השניה היתה מלחמת טנקים. התוצאה
 מאלה היתה שאת חיל-הרגלים נטו תמיד להעמיד
 במצב של „האחות הלכלוכית“ לעומת שאר סוגי
 החיל, ואולם כל המבנה של האסטרטגיה והטקטיקה
 של מלחמה בזה „התור האטומי“ מן ההכרח כי
 יחזור את חיל הרגלים למקום הכבוד שלו במערכה.
 תוך כדי שני מניני השנים שלפנינו יעלם כליל
 הטוראי שבגדוד הרגלים של עכשיו, זה העמוס יתר
 על המידה, המדשדש בקושי, עם נעליו הכבדות ועם
 מדיו שנתפרו ע"י קבלנים העושים מלאכה זולה.
 במקומו יבוא החייל המוטס, הנושא מטען קל אם
 כי עולה ביוקר, המעופף במהירות על פני מרחקים. —

ב, „מערכות“ לפני חמש שנים

(מתוך חוברת כ"ט, תשרי תש"ו)

- חייב רגלי להיות בקי בטנקים, אם ירשה הזמן, יש ללמדו לנהוג בטנק, שיהיה רכב זה נהיר לו בתכלית. לעולם אל יקבל שוב הרגלי שלנו מושג מוגזם על כוחו של טנק אויב למול חיל רגלי טוב.
- האפתעה היא הפלפל של הקרב, ומשהיה הדבר הזה לאבן פינה של אימונו הטקטי ואמת המידה לכל מעשיו — שוב אין הרגלי עשוי לטעות בקרב.
- אין די להשקיף על המלחמה כמו שהיא, לפי שגישה כזאת מביאה לידי קפאון המקפח כל ניצוץ השראה באימון. מניחה בידי האויב את היומה בקרב ומאיטה את ההתפתחות הנאותה וההגיונית של כלי הזין והטקטיקה אשר תקדימונו על פני אויב, כי בכל עת תמיד חייבים אנו לדעת מבעוד מועד, כיצד מתכוננים אנו ללחום לעתיד לבוא, כדי שיהא האויב מרקד לקול-חלילנו. משתהא לנגד עינינו תמונה זו, נוכל לצייד את עצמנו כדרוש, ואימונו יהיה מלא השראה, התלהבות וענין; אך אותה תמונה יש להציג לעיני כולנו, למקטון ועד גדול בדרגה.

מתוך „הכשרת רגלים לקרב“, לגנ"מ יז"ר פ. ט. טיזקר.